

VINCLES

Italo Calvino, exposat a Barcelona i reivindicat per Elena Ferrante

La Biblioteca Ignasi Iglésias - Can Fabra acull fins al 15 de gener una exposició sobre Italo Calvino. I Elena Ferrante (*L'amiga genial*) utilitza les cites de l'escriptor italià per no revelar les seues intimitats a *La Frantumaglia* (ara en català a La Campana).

ÀLEX MILIAN

@alexmilianbeser

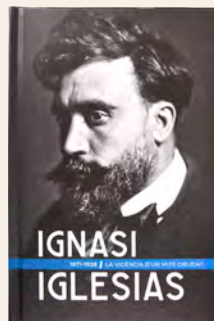
L'any 2023 farà cent anys del naixement de l'escriptor italià Italo Calvino i la Biblioteca Ignasi Iglésias - Can Fabra li ha dedicat una petita però interessant exposició sobre ell: "Italo Calvino 1923-1985 Fantàstic". Calvino només va fer una petita incursió en el teatre, però segur que la mostra hauria agradat a Ignasi Iglésias, el dramaturg de principis de segle XX a qui s'ha dedicat merescudament aquesta biblioteca de Sant Andreu, i un llibre d'edició recent de l'Ajuntament de Barcelona: *Ignasi Iglésias (1871-1928): La vigència d'un mite oblidat*. Molt documentat.

Qui també recorda Calvino és Elena Ferrante (*L'amiga genial*) en l'últim llibre que li ha editat La Campana: *La Frantumaglia*. Un viatge al cor de l'escriptura. *La Frantumaglia* és un recull de cartes, entrevistes i escrits on Elena Ferrante parla molt, i molt bé, de literatura. I també de la seva opció per mantenir-se rere un pseudònim i no revelar la seva veritable identitat.

En una de les entrevistes Jesper Storgaard Jensen li insistia: "Està disposada a fer una breu descripció —i si vol, també física— de vostè mateixa?"

I Ferrante responia: "No. I permeti'm que citi, per a aquesta respos-

"Italo Calvino (1923-1985). Fantàstic" de la Biblioteca Ignasi Iglésias (a sota).

ta una mica brusca, Italo Calvino, que, convençut que d'un gran autor només en compten les

obres, el 1964 escrivia a una estudiant dels seus llibres: '... Dades biogràfiques no en dono, o les dono falses, o fins i tot provo de canviar-les cada vegada. Demani exactament el que vol saber i li ho diré, però mai li diré la veritat, d'això pot estar segura' (...) Podria dir-li que soc bonica i atlètica com una estrella (...) El problema és que, a diferència de Calvino, detesto respondre una pregunta amb un rosari de mentides".

RAMPANT, PARTIT, INEXISTENT

L'estil d'Italo Calvino és rampant, partit i inexistent.

L'autor italià més invisible i de posat humil, però d'ambició literària universal, l'autor de *Les ciutats invisibles* i, molt abans, icona de l'autor fantàstic que s'allunyava del neorealisme de la postguerra amb títols ja clàssics com *El baró rampant*, *El vescomte migpartit* o *El cavaller inexistent*, l'intel·lectual que és essencialment un gran lector i juga a escriure com qui juga als escacs a la manera dels seus amics de l'Òulipo, és un autor rampant pel seu estil enjogassat, vital i curiós, és un autor partit per com la seva vocació universal queda representada en el fragment, en la minuciositat seriada i reglamentada dels detalls, i és un autor inexistent per com abandona el jo romàntic en favor de l'objectivitat de la prosa i adopta el refugi fantàstic que defug tot realisme empobridor.

"Il discorrere è come il correre"

Galileo Galilei

Siri Hustvedt

Els dos finals de 'Simbad el marí', el tradicional i el de Hustvedt

Siri Hustvedt i Paul Auster — com a personatge o com a marit— inventen a *Mares, pares i fills* (Ed. 62) un vuitè viatge de Simbad, protagonista de *Les mil i una nits* (Karwán, 2022)

EUROPA PRESS

A *Mares, pares i fills* (Edicions 62, 2021), Siri Hustvedt escriu un article aparentment erudit, però sorprenentment divertit sota el títol “Les variacions de Simbad: un assaig sobre l’estil”. L’autora fa diferents reflexions sobre la literatura al voltant dels viatges de Simbad a *Les mil i una nits*, que fa poc ha traduït Margarida Castellés Criballés i ha editat la fantàstica Karwán.

L’últim capítol es diu “L’hipotètic vuitè viatge: un diàleg entre muller i marit”, que de seguida es revela com el seu veritable marit, el novel·lista Paul Auster. Es tracta d’una conversa sobre un viatge més de Simbad amb variacions,

perquè en comptes de Simbad, qui fa aquest viatge és la filla del mariner. La conversa (A és Hustvedt i B, Auster) va així: “A: Hem de posar nom a la noia. Què et sembla Simbàdia? Ve del mateix patró, oi? El començament s’escriu tot sol. La Simbàdia salpa amb la tripulació i durant un quant temps tot va bé. Guanya diners a cabassos, la meteorologia es comporta i tenen els vents a favor. B: “Aleshores, un dia el vent para de bufar. El vaixell no es mou. El mar és una bassa d’oli durant dies. La capitana Simbàdia s’adona que la tripulació està neguitosa i descontenta, potser es volen amotinar. Els comencen a faltar el menjar i les provisions. D’un moment a l’altre començaran a morir-se de fam... A: Això està bé, però ara necessitem un element sobrenatural. Un Leviatan o un roc...”

De moment, però, els viatges de Simbad acaben com sempre: “Visqueren dies plens de joia i de felicitat fins que els arribà la que desbarata totes les delícies, separa els amics per sempre, destrueix els palaus i omple els cementiris: la mort. A tots, sense excepció, ens ofereix algun dia la seva copa d’amargor. Lloat sia Déu, l’Immortal!”

Les millors cançons protesta segons Bruce Springsteen i Barack Obama

A *Renegats. Born in the USA*, Bruce Springsteen i Barack Obama fan una llista de les seues cançons protesta preferides. Springsteen oblida citar-ne cap del seu disc *We shall overcome. The Seeger Sessions*.

L’últim disc de Bruce Springsteen, *Only the strong survive* versiona clàssics del soul i del rythm-and-blues, segons molts amb menys encert que les cançons tradicionals de protesta que recuperava a *We shall overcome: The Seeger Sessions*. Però també les reivindica i pot recuperar la memòria d’autors oblidats. A *Renegats. Born in the USA*, traduït al català per Llibres del Kultrum, Obama repta Springsteen: “Molt bé, vinga: les millors cançons protesta”. Springsteen diu “Fight the power”, de Public Enemy i “Anarchy in the UK” i “God save the Queen”, totes dues dels Sex Pistols. Obama tria “Maggie’s farm” de Bob Dylan; “A Change is gonna come”, de sant Sam Cooke; “Strange fruit” de Billie Holiday i “Respect” d’Aretha Franklin. R-E-S-P-E-C-T.

